

ger ere gaaede. At man ønsker en Repræsentant for de udenbys Arbejdere og de udenbys Arbejdsgivere, som foreslaaet under Nr. 30, skulle vi ikke gøre nogen Indvending imod. Jeg skal sluttelig nævne som den Ændring, jeg før sigtede til, og hvorover man hernede var bleven særlig ubehagelig berørt, Ændringen under Nr. 31. I det oprindelige Forslag bestemtes det, at Bøderne uden for Kjøbenhavn skulde tilfalde de fri Fattiggasser; men der har Landstinget uden nogen som helst tilstrækkelig Grund bestemt, at de skulde tilfalde Kommunekasserne; jeg har ikke en Gang haft Lejlighed til at se med hvilken Begrundelse. Vi ere dog ikke uklar over Meningen dermed. Vi kende godt det onde Øje, som man i reaktionære Kredse har til de fri Fattiggasser i Kommunerne; man under dem ikke disse Bidrag, de ere bedre forvarede i Kommunernes Kasse. Men disse fri Fattiggasser ere en demokratisk Institution, der er beregnet paa at holde Folk uden for Fattigvæsenet og hjælpe dem paa en human Maade. Derfor ønsker man ved denne Lejlighed at lægge sin Mistillid til dem for Dagen og berøve dem Indtægtskilder, som imidlertid neppe er særlig betydelige. Havde Folketinget bestemt sig til at stille Ændringer, var dette absolut et af de Punkter, hvor vi vilde have foretaget en Forandring. Jeg nedlægger den bestemteste Indsigelse mod, at man fra det, at vi nu gaa med til Loven i den foreliggende Skikkelse, kan slutte noget om, at Folketinget i mindste Maade har forandret sin Sympati over for de fri Fattiggasser.

Jeg tror nu, at jeg tilstrækkelig fyldig har gennemgaaet de Ændringer, Landstinget har foretaget. Og jeg siger rent ud og straks, at naar vi nu tage Loven, som den er, er det bestemmende derfor den kølige, ja, jeg tør næsten sige, fjendtlige Stemning, som der i Landstingets industrielle Kredse kom frem mod Forslaget. Vi tør ikke atter lade denne Lov komme op i Landstinget. Vi tør ikke lade de Herrer, der have udtalt sig saaledes, atter faa med denne Sag at gøre. Til Trods for, at Loven er foreslaaet af et Medlem af et os saa fjendtligt Ministerium, er Loven, saaledes som den nu foreligger, bleven Folketingets Lov, en Lov, hvorpaa Folketinget har sat sit Præg. Vi ønske ikke dette vort Barn udsat for yderligere Mishandling fra Landstingets Side. Jeg vil gerne henvende Opmærksomheden paa nogle Ord, sagte paa et Sted, hvor man taler mere aabent end oppe i det høje Ting, hvor visse

parlamentariske Former nødvendigvis maa iagttages, en Artikel i et kjøbenhavnsk Blad, der staaar Regeringskredse nær, Vort Land, hvor det blev udtalt, at nu maatte virkelig Folketinget tage denne Lov, som den var, man maatte sørge for at tage den i den Skikkelse, som Landstinget havde givet den, Landstinget var slet ikke glad ved den og vilde helst have beskaaret den langt yderligere; hvis den ikke blev vedtagen nu, kunde vi jo se, hvad der kom ud den til Efteraaret. Det var netop det, som vi vare bange for. Disse Ord ere af den Slags, som det engelske „Punch“ en Gang kaldte Ord, som man helst skulde have ladet usagt. Man siger med rene Ord i denne Artikel, at man har den Tillid til det danske Folketing, at det selv over for et Ministerium, som vi staa over for som det nuværende, vil gennemføre virkelig gode Reforme, Venstrereformere, som Venstrereformpartiets Navn ogsaa forpligter til at gøre; men at Landstinget derimod selv under et Ministerium, der i den Grad er af dets Kød og Blod som det nuværende, forbeholder sig at drive Visnepolitik over for et Lovforslag, der ikke bærer Præg af Reaktion. Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at godt Selskab forbedrer ogsaa mindre gode Sæder. Det er et højest forskelligt Højre, vi have hernede, fra det oppe i Landstinget, det er aabenbart fremkaldt af den bedre Luft og den bedre Omgang. Jeg maa erkende, at Højre her i Tinget paa en ganske anden Maade har vist sin Villighed til at faa noget ud af den foreliggende Sag.

Med disse Ord skal jeg anbefale det høje Ting at stemme for Loven, som den er, i det Haab, at vi ad Aare kunne komme til at forbedre det mangelfulde, der er i den og, i Erkendelse af, at der naas Fremskridt, om de end ikke ere saa store, som Folketinget i det hele havde ønsket dem.

Jeg kan ikke slutte uden at rette en oprigtig Tak til de ærede Medlemmer i og uden for Partiet, der have ydet deres Bistand til Sagens Gennemførelse. Jeg retter den til Medlemmer af det socialdemokratiske Parti, der har givet Afkald paa de mange Ønsker, de maatte nære, for ikke at berede Loven Vanskeligheder. Jeg kan heller ikke andet end rette den til Højre hernede for dets Deltagelse i Arbejdet; men naar jeg skal rette Takken til noget enkelt Medlem, saa maa det være til Formanden for Udvalget, det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen). Det Arbejde, han har gjort ved denne Lejlighed, den Indsigt, han har